

na to, kde nastal výsledek. V souzeném případě trestná činnost, zahájená na se převedením a ukrýváním ukradené věci vyvrcholila v jejím prošantročení prodejem v Moravské Chrastavě. Jest tedy příslušným krajský soud trestní v Brně.

Čís. 3666.

Neslušné chování (třetí věta § 303 tr. zák.) musí býti s náboženským úkonem nejen v určité časové, nýbrž zároveň i místní spojitosti; nešlo by o neslušné chování, způsobilé vyvolati pohoršení, kdyby k němu došlo na místě od místa bohoslužebného úkonu tak vzdáleném, že by ani ona možnost vzbuditi pohoršení nebyla nasnadě; zda tomu tak, závisí na okolnostech případu.

I předsínku kostela jest považovati za místo způsobilé, by z něho mohla býti rušena bohoslužba ve chrámě.

K subjektivní skutkové podstatě přečinu podle třetí věty § 303 tr. zák. se nevyžaduje pachatelův úmysl rušiti bohoslužebný úkon, stačí jeho vědomí, že neslušným chováním může způsobiti pohoršení.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1929, Zm I 372/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 19. dubna 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem podle § 303 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., zmateční stížnost namítá především, že nalézací soud pokládá předsínku kostela neprávem za místo, kde lze »rušiti náboženství«, načež dovozuje, že skutková podstata přečinu podle § 303 tr. zák. předpokládá »rušení náboženství« právě v onom místě, kde se provozuje náboženský úkon, že však v kostelní předsíni, oddělené od kostela uzavřenými dveřmi, jednak nebyl v souzeném případě prováděn vůbec žádný bohoslužebný úkon, jednak tam lidé vysedávají a hovoří, prodávají se tam obrázky tak, že podle názoru zmateční stížnosti nelze předsín kostela považovati za místo bohoslužebné, za něž nepokládá prý je ani církev, která sama dovoluje a trpí, by se v kostelní předsíni hovořilo, prodávalo a pod., nepovažuje důsledně ani neslušné chování se v takovéto předsíni za jednání vzbuzující pohoršení. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Přečinu podle třetí věty § 303 tr. zák. se dopouští, kdo se v čase veřejného provozování náboženství tou měrou neslušně chová, že z toho jiným může vzejíti pohoršení. Správnost rozsudkového zjištění, podle něhož se obžalovaní chovali způsobem v rozsudku blíže vylíčeným v době, kdy v kostele byla sloužena půlnoční mše, nepopírá ani zmateční stížnost, která dále ani netvrdí, že tato okolnost nebyla snad

obžalovaným známa. Jest ovšem pravda, že neslušné chování musí, má-li jím býti založena skutková podstata řečeného přečinu, býti s náboženským úkonem, o nějž jde, v určité nejen časové, nýbrž zároveň i místní spojitosti tak, že o neslušné chování, způsobilé vyvolati pohoršení, by nešlo, kdyby k němu došlo na místě od místa bohoslužebného úkonu tak vzdáleném, že by ani možnost vzbuditi pohoršení nebyla nasnadě. Než tu jde právě jen o otázku, zda z neslušného chování mohlo jiným vzejíti pohoršení, jejíž řešení je však zřejmě závislým na okolnostech případu, tak, že i v souzeném případě jest zkoumati jen, zda kladná odpověď rozsudku k oné otázce má oporu v jeho skutkových zjištěních. Rozsudkové důvody neobírají se vůbec otázkou, zda také předsín kostela jest místem bohoslužebným a zda za místo, určené k bohoslužbě, pokládá ji církev, nýbrž zjišťují s hlediska nastíněného právního názoru správně jen, že i předsínku kostela jest považovati za místo způsobilé, by z něho mohla býti rušena bohoslužba ve chrámě jednáním objektivně způsobilým vzbuditi pohoršení u osob, přítomných pobožnosti o půlnoční mši. Stačí proto, jsou-li v rozsudku uvedeny skutkové okolnosti a nastíněny případné úvahy, na jichž základě dospěl nalézací soud k závěru posléz naznačenému i k rozsudkovému zjištění, podle něhož i některé z osob, jež byly na půlnoční mši v kostele samotném, byly jednáním obžalovaných ve svém náboženském úkonu rušeny. Vzhledem k vývodům zmateční stížnosti, podle nichž jest předsín kostela od kostela oddělena uzavřenými dveřmi, sluší poukázati zejména na důraz, se kterým se v rozsudkových důvodech zvlášť připomíná, že obžalovaní otevírali mimo jiné také dveře vedoucí do kostela a jimi dovnitř nahlíželi tak, že do kostela vnikal hluk, smích i kouř.

V nepravu jest zmateční stížnost i pokud dovozuje, že nebylo úmyslem obžalovaných jednati tak, jak se jim v rozsudku za vinu klade. Nevyžadujeť se k subjektivní skutkové podstatě zločinu podle třetí věty § 303 tr. zák. pachatelův úmysl rušiti bohoslužebný úkon, stačí jeho vědomí, že svým neslušným chováním může způsobiti pohoršení. Toto vědomí zjišťuje u obžalovaných také rozsudek, třebas se v něm praví výslovně jen, že si obžalovaní byli pokud se týče musili býti vědomi neslušnosti svého jednání, neboť ve spojitosti s větou bezprostředně předcházející, v níž se zjišťuje objektivní způsobilost jednání obžalovaných, by jím bylo vzbuzeno u jiných pohoršení, lze onen třebas neúplný závěr rozsudkový vykládati v ten rozum, že jím mělo býti zjištěno i vědomí obžalovaných o způsobilosti jejich neslušného jednání, vzbuditi u jiných pohoršení.

Čís. 3667.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 81 tr. zák. se nevyžaduje, by úřední (služební) výkon vrchnostenské osoby byl skutečně zmařen; zločin je spáchán i dokonán bez rozdílu, zda bylo dosaženo cíle pachatelem zamýšleného čili nic.

Pojmu »skutečného násilného vztažení ruky« ve smyslu § 81 tr. zák. odpovídá každý čin, podniknutý s vynaložením tělesné síly a značící